

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOMARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

¡A CUBA!—L' EMBARCH DE DIUMENJE

Los ingenyeros del quart batalló expedicionari a bordo del *Montevideo*.

Inst. RUS, colaborador ar istich de LA ESQUELLA.

CRONICA

«Jerusalém, Jerusalém
Quan mes aném molt més valém.»

Las plassas de Barcelona reclaman avuy un xich de *plassa* en las columnas de la **ESQUELLA**.

La de Catalunya, desde qu' hém entrat en Primavera podria titularse Plassa del Sol. ¡Y cóm hi bát el malehit!... Qualsevol diria que se 'n ha enamorat, y que per expressarli la passió que sent per ella, li llansa 'l feix de sos raigs més apassionats, mes ardents.

Si aixó succeheix á entrada de Abril ¿qué será en plena canícula?

Ja 'm sembla que sento al Sr. Rius y Badía, dihent:

—A cada hú quan li toqui. Jo vaig demostrar la méva energía *despejantla*... Ja es hora, donchs, de que 'l poble barceloní *atravessantla* demostrí la séva.

Y la veritat sigui dita: encare ningú ha pensat en l' us que avuy com avuy hauria de donarse á aquell assolat desert. Escoltin ¿no podria pèndrela pel séu compte 'l Ministre de la Guerra, destinantla á camp de maniobras y de aclimatació de las tropas destinadas á Cuba?

* *

La Plassa de la Pau sembla la de la guerra, si hém de jutjar per la competencia desesperada que 's fan los arrenca-caixals y 'ls amos de las barracas allí establertas.

No valia la pena de erigir lo monument á Colón en aquell siti, obligant al immortal navegant á contemplar desde l' altura de la columna, un espay que més que una plassa sembla un camp perdut.

No obstant, si bé 's mira 's veurá qu' ell mateix indica lo que s' hauria de fer. Ab lo dit senyala 'l mar, com si digués:

—A l' aygua tots aquests embrassos!...

* *

La destrucció de la Plassa Real, ja no hi ha qui l' eviti. Aquell pati comunal, refugi tranquil de vells y criaturas, recreo sossegat de soldats y maynaderas, está á punt de perdre son carácter sent entregat á la furia y als perills del tránsito rodant. Ja s' anuncia la subasta per adouinarlo.

Lo miracle s' ha obrat ningú sab com. Res de discussions, ni de discursos; res d' exposar los inconvenients ó las ventatjas de la transformació de la típica plassa. Lo dictámen, que, mesos enrera, s' havia retirat á causa de l' oposició formidable que amenassava ofegar-lo, siguié aprobat sense un sol vot en contra.

¡Son tan dolsas las paraulas del Sr. Planas y Casals insinuadas á l' orella dels nostres regidors!... ¿Quí será capás de resistir las súplicas del etern fabricant de *concejals*, cacich máxim de la noble Barcelona?

¡Pas al séu carruatjel!... Y qui no vulgui ser atropellat que se 'n retiri.

* *

Y ara vé la més grossa: la plassa de Jerusalém.

No sé de cert lo qué hi haurá en aquest assumpto; pero juro que ja fa molt temps que se sent per Barcelona una farúm molt pronunciada de pastel. Lo misteri de la Plassa Real pot repetir-se ab la Plassa de Jerusalém. A l' hora menos pensada pot trobarse la simpática Pubilla ab un gep á l' esquena de 400,000 duros.

¿Votarán també tots los regidors lo dictámen propositant la compra dels solars del derruhit convent de

Jerusalém, sense que ni á un sol se li ocorri demanar la paraula en contra?

Tot podria ser; mes á fi de que 'l públich no 's trobi agafat de sorpresa, bó será que 'ns ocupém una mica de aquest assumpto. Se tracta de un *negoci* cantallut, que per molt bé que tractin de vestirlo, sempre se li foradará la roba... y está clar que pels esquinsos se li veurá la carn.

Fém una mica de historia.

* *

Derruit lo convent de Jerusalém, lo solar vá ser cedit á Barcelona al objecte de que pogués aixamplarse 'l mercat de la Boqueria ó de Sant Joseph; pero en atenció á que 's destinava á un objecte lucratiu, l' Estat vá imposar un *cánon* al Ajuntament.

Y l' Ajuntament vá *descuidarse* de pagarlo, perque avants s' havia *descuidat* de firmar l' escriptura de cessió.

Y l' Estat vá tornar aquells terrenos á las monjas, y las monjas van pulirse'ls, venentlos á uns particulars com si diguessen per quatre quartos, y aquests particulars van arrendarlos al Ajuntament, per 45,000 pessetas anuals.

Tenim en virtut de tots aquests trámits, que l' Ajuntament vá passar á ser arrendatari de uns terrenos que haurian pogut ser séus, si hagués complert los requisits imposats al efectuarse la cessió.

Vajin á saber per quins enredos ó misteris no va firmarse la escriptura de cessió, ni va abonarse 'l cánon, condició de la mateixa. ¡Ay dels Ajuntaments, si se 'ls hagués d' exigir responsabilitat no sols per lo que fan, sino per lo que deixan de fer!...

Pero deixém divagacions á un costat y anemnose'n al bulto.

Lo lloguer de aquells terrenos qu' era en un principi de 45,000 pessetas, ha arribat á ser y es avuy de 120,000. Es á dir: en pochi anys casi s' ha triplicat. Per aixó havem dit en un principi:—«Jerusalém, Jerusalém, quan mes aném, molt més valém.»

Los que pagan un lloguer tan exagerat, dihen:—Barcelona pot satisfere-lo, perque encare hi guanya. Lo tros de mercat instalat en aquests terrenos dona molt mes de lo que 's paga per lloguer.

Es veritat; pero dona molt mes, mentres los demás mercats propis del Ajuntament y pels quals no ha de pagar un céntim de lloguer á ningú, s' están morint de anemia. Aixís en lo mercat de Jerusalém hi está concentrada la venta al engrós de las fruytas, mentres las quatre plassas exteriors del mercat de Sant Antoni permaneixen sense objecte, á pesar de reunir pel cas condicions en tots conceptes mes ventatjosas.

De manera que l' Ajuntament viu de lloguer, tenint casa propia desembrassada. A un propietari que procedís de aquesta conformitat ¿no 'l tindria tothom per ximple?

* *

Pero no son tan ximplés los que aixís procedeixen, tota vegada que no son ells els que saldan los perjudicis á que donan lloch las sevas imprevisiones. A Barcelona, ja es sabut que la Pubilla paga.

Y ara, no contents ab ser arrendataris de uns terrenos qual utilitat es tan discutible, tractan de ferse'n propietaris.

Quan l' Estat els regalava al Ajuntament, aquest no va volerlos, que si 'ls hagués volgut li bastava per adquirirlos firmar l' escriptura de cessió y pagar los cánons corresponents. Mes tart podia comprarlos á las monjas, y ben poch li haurian costat. Tampoch vá ferho.

L' idea de adquirirlos no li ha vingut fins ara qu' están en poder de particulars, quan lo mateix Ajun-

tament ha consentit que anés augmentant lo seu valor en renda fins arribar al lloguer enorme de 24,000 duros anuals. Ara es l'ocasió mes oportuna de comprarlos.

S' ha fet la valoració á 14'50 pessetas lo pam quadrat (¡una bicoca!); pero 'ls propietaris, en un rasgo de generositat fins s'avenen á cedirlos á 13,50 pessetas, ascendint l'import del conjunt á uns 400 mil duros mal contats.

De segur que no faltará regidor que digui:—Y bé ¿qué son 400,000 duros per la Pubilla?

*
**

Pero no es aixó encare lo mes important.

Lo mercat de la Boquería, segons lo plan de reforma aprobat per l'Ajuntament, está destinat á desapareixer. Se troba englobat en una de las grans vías trassadas per Cerdá, de tal modo qu'encare que la reforma no 's realisés en totas las sevas parts, tal com va projectarla 'l senyor Baixeras, es imposible prescindir de la gran-vía transversal que vá desde l'Ensanxe de la Esquerria al Saló de Sant Joan. Y aquesta gran-vía atravessa pel mitj lo solar de Jerusalem, quedant d'ell una gran part destinada á terreno viable.

De manera que 'ls regidors, que no poden ignorarho, pretenen pagar á 13'50 pessetas lo pam, uns terrenos que no ho valen de bon tros, y qu'encare que ho valguessen, sempre sería menester descontarne la superficie destinada á vía pública. Y pretenen adquirirlos al objecte de aixamplar un

LO' CAP DE COLLA

Trajo de gala que estrenará la comitiva, 'l día dels Jochs Florals.

mercat, condemnat á desapareixer, segons projectes de reforma, qual aprobació está en peu.

¿Quín interés tan poderós pot moure 'ls en aquest negoci?

Qui ho sá piga que ho diga.

Nosaltres ho ignorém, per mes que 'ns sembla presumirho.

S' han fet tants cistells en aquella santa casa, que no té res d'extrany que hi haja qui estigui sempre á punt de fer un cove.

Pero nosaltres procurarém estar á la mira fins á veure de que l'omplan aqueix cove, si de melons ó de naps.

P. DEL O.

—X—

RIFADAS

MUNICIPALS

Novela històrica barcelonina, en varios capítuls.

I

Los vehíns de la ciutat condal menjavan la carn cara y dolenta.

Pero....

II

Un día 's reuniren uns quants concejals de bons sentiments y miras elevadas, y 's posaren á rumiar l'assumpto.

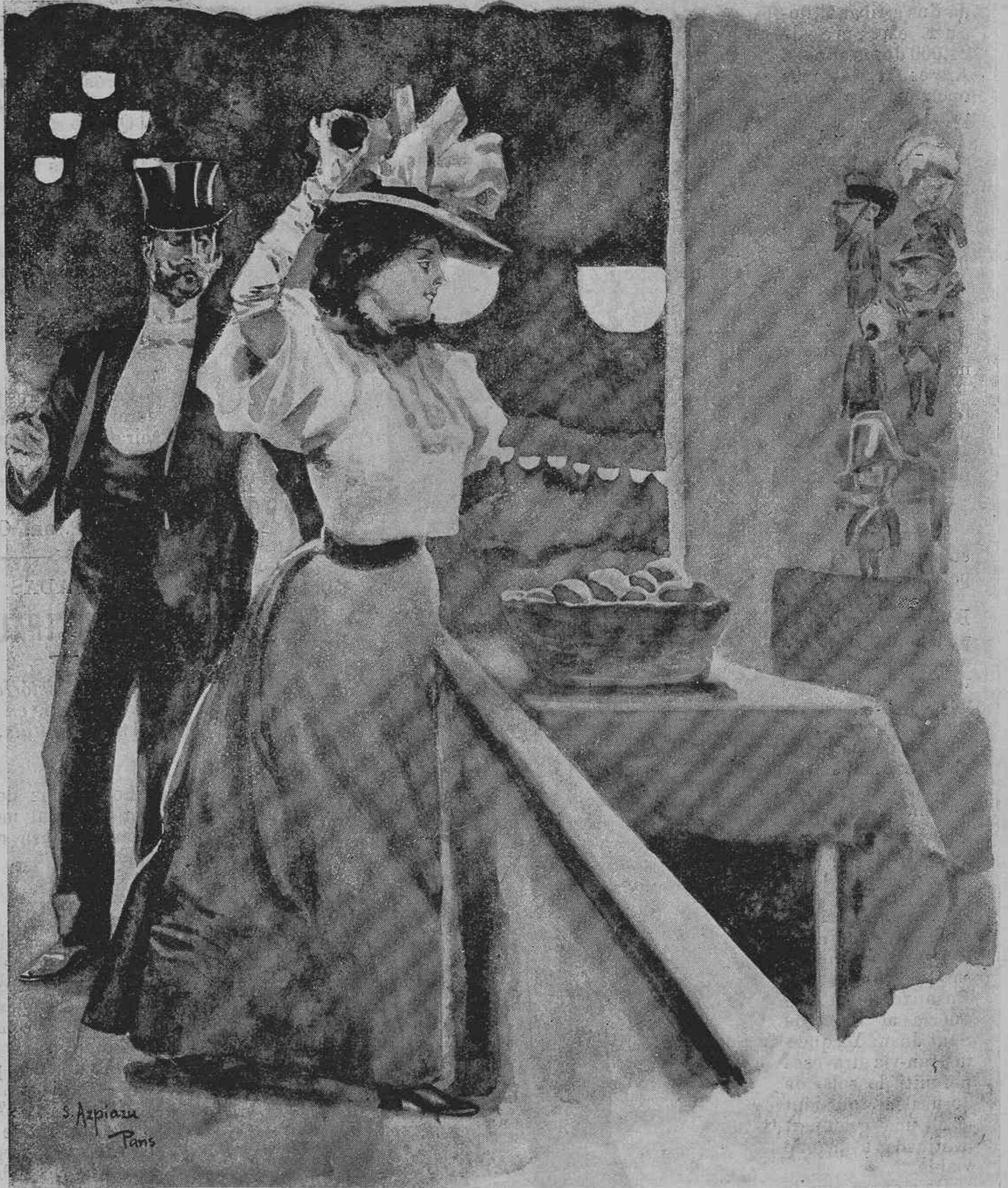
—Aixó no pot anar—va dir un.

—¿Qu' es aixó?

—Alló; lo de la carn. Es una vergonya que 'ls pobres barceloníns paguin las piltrafas á pes d'or y las pallaringas á pes de plata. S' ha de fer algo per evitarho.

—Trobo—observá un edil, que sol distingirse per las sevas ocurrencias—que si 'ls nostres administrats no volen pagar la carn cara, fàcilment poden conseguirho.

¡PIM! ¡POM! ¡PUM!

—Vaig pel guerrero.
—Tirali fort.

¿Ahont apuntas?
—Jo, sempre al cor.

—¿Cóm?
—Quedantla á deure.
—Parlém de serio—va dir el qui havia iniciat la cosa:—l' alimentació del home....
—Y de la dona—murmurá un altre.
—L' alimentació del home y de la dona es un article de primera necessitat, y en aquests reglóns no s' hi juga. ¿No son de parer que l' Ajuntament vé obligat á fer alguna cosa?—

Deu ó dotze veus varen respondre:
—¡Sí!

III

¿Qué farém? ¿qué dirém? ¿á quíns medis ha d' acudir-se pera matar l' explotació de que 'l públich es víctima?

Fusellar uns quants carnicers, encare que potser sería just, no serviría de res; tots los regidors hi estavan conformes.

Autorisar la vendà de carn de burro, hauria sigut tal vegada origen d'una guerra civil en lo mateix seno del municipi.

¿Qué fer, donchs?

Un concejal va donarse un cop al front... y al moment va sentirse soroll de carabassa.

—¡Tinch una idea!

—¡Vinga!—digueren los altres, ab un ayre d'incredulitat, que casi ningú dissimulava:—Veyém-la aquesta idea.

—¿Qué hi va que no la endavineu?

—¡Que sí!... Donar un gran banquet al Saló de Cent.

—Colocar una primera pedra á... qualsevol puesto.

—Posar un recárrech municipal á...

—¡Calléu!—exclamá 'l regidor de l' idea:—sou una colla de nulitats, incapassos d'atinar en res. Lo que falta á Barcelona, lo que pot *cortar de raiz* los abusos dels traficants en carn, es....

—¿Menjar peix?

—Es establir un mercat de bestiar.—

Tots los regidors van fer ¡ah!, y 's quedaren ab un pam de boca oberta.

Qualsevol al véurels hauria dit que 'l mercat de bestiar ja estava establert.

IV

La ex-galería de máquinas comensá á omplirse d'obrers, encarregats de transformar aquell local y adaptarlo á las necessitats del mercat.

Fusters, mestres de casas, lampistas; alló era una Babel d'operaris laboriosos.

—¡Ah!—deyan los directores de l' obra, fregantse las mans y llsant una rialleta mefistofélica:—veyám si ara també menjarán la carn dolenta y cara 'ls ciudadáns barceloníns.—

No s'escatimá res. Lo plan del municipi era maravellosament filantrópich: gracias al mercat, las personas menjarían d'una manera decenta, pero en justa compensació, las bestias que anessin al mercat estarían com á personas.

Reixats, abeuradors, menjadoras, aygua de Moncada, palla de primera calitat: lo mercat de bestiar prometía ser un modelo en el séu género.

Los barceloníns anavan á veure la marxa de las obras y de tant en tant exclamavan:

—¡Ara sí que s'ha acabat aixó de menjar la carn cara y dolenta!....

V

Vingué—tot vé un día ó altre—vingué 'l moment solemne de la inauguració del mercat.

Van anarhi las autoritats, se pronunciaren frasses oportunas y *levantadas*, y fins un periódich que se 'n diu LA ESQUELLA publicá un *remat* de fotografías ab varios *remats* de bens.

Tot alló anava de veras.

Tan de veras, que lo de menjar carn cara y dolenta ja 'ns semblava una cosa completament pretérita... imperfecta.

—¡Adios, piltrafas!—exclamavan los barceloníns:

—¡adios, pallaringas!—

Los regidors se giravan ab lo semblant inundat d'alegría, y contestavan bulliciosament.

—¡Adiós! ¡adiós!....

VI

Obert lo famós mercat de bestiar, un día hi entraren sis bens.

Un altre día tres badellas.

Un altre quatre moltóns.

Y un altre... mitja dotzena de ratas.

La broma costá á la ciutat una pila de diners.

Los carnicers continuaren buellantse de nosaltres.

Y 'l públich va seguir pagant las piltrafas á pes d'or.

VII

Epilech.

¿Cóm estava aixó de la carn, avants? Cara y dolenta.

¿Cóm está avuy? Dolenta y cara.

Conseqüencia:

Ab l' assumpto del mercat de bestiar, hem fet un pa com unas hostias.

A. MARCH.

L' ART Y LA NATURALESA

Artista genial ha fet lo teu retrato y quants l' han vist afirman qu' es cosa sorprendent; mes art ja es impossible, son parecut admira, aquella carn es viva, aquell retrato sent.

¡Li falta sols parlar!, tothom exclama.

¡Es l' últim mot de l' art!, lo crítich diu

En sos puríssims ulls s' hi trasparenta

un hermós esperit.

Ens hem trobat á ca 'n Parés mirántnosel

y he quedat com 'ls altres admirat;

en ell sa llum divina

lo geni hi ha vessat;

l' artista ha sapigut doná á la copia

lo que may ha tingut l' original.

Al veure qu' escoltavas, estofoda,

los elogis del públich, he volgut

fer una comparansa ben exacta

entre 'l retrato y tú.

Y he vist que tú carn y ossos

nervis, sanch, cervell y cor,

no vals ni una part centéssima

de lo qu' ell val, sent sols tela y color.

A tú 't sobra 'l parlar puig dius sols bestias,

son apagats tos ulls que miran encantats,

ton rostre res expressa, es ton posat d' idiota,

no hi ha en ton cap senderi ni foch hi ha en ta carn.

Al fer la comparansa

no he pogut menos d' exclamar sorprés:

¡Qu' estrany que valgui tant l' obra del home

y tan poch la de Deu!

JEP DE JESUS.

TORMENT

¡Quína situació més divertida, en l' actual moment histórich, la de las personas acomodadas!

Ni un día de quietut, ni un' hora de calma, ni un minut de tranquilitat.

L' *Interior* els atormenta, l' *Exterior* els punxa, las *Cubas*... ¡ah! las *Cubas* els hi están com qui diu arrencant la pell.

Lo termómetro de la noticia puja y baixa ab una versatilitat aterradora.

Tan aviat s' enfila á las mes altas regions del optimisme com se precipita al fons del pessimisme més desesperant.

L' infortunat rentista 's planta davant de la columna mercurial... de la premsa, y acaba per fugir-ne ab l' ánima negra com l' interior de un tinter y 'l cap com uns tres quartans.

—«Han arribat bonas noticias de l' Habana.»

—«Un *parte* de l' Habana pinta la situació molt grave.»

—«Es molt probable que 'l Congrés nort-american no reconeixi la beligerancia dels insurrectes.»

—«Lo Congrés nort-american acaba de votar la beligerancia dels insurrectes per gran majoría.»

—«La expedició Collazo ha fracassat.»

—«Ha desembarcat *felisment* la expedició Collazo.»

¿Qué ha de fer lo pobre rentista, sino tornarse ximple... y demanar á Deu que aparti de sos llabis aquest cálzer d' amargura... y procuri que 'ls valors tornin á pujar?

Devegadas, per xó, ja pujan.

Un día arriba *precipitadament* un parte telegrá-fich:

—«Corra molt válit el rumor de qu' en Máximo Gomez es mort.»

—¡Ay!—exclama 'l rentista:—¡tan de bé li ha fet Déu!

Y las *Cubas* pujan mitj enter.

L' endemá:

—«Queda plenament confirmada la mort de 'n Máximo Gomez.»

Mitj enter més amunt.

Un' hora després:

—«En Máximo Gomez es víu.»

No diuen si es que ha resucitat ó qu' encare no s' ha mort may; pero interinament la bolsa, sense ficarse en averiguacions, emprén una correguda cap avall, y 'ls valors baixan dos ó tres enters.

No poden estar vostés segurs: per tenir avuy pa-perots d' aquests, s' ha de ser de goma elástica.

Sóls aixís poden resistirse ab una mica de ventat-ja las continuas trompadas que á la dreta y á l' es-querre está rebent el desventurat capitalista.

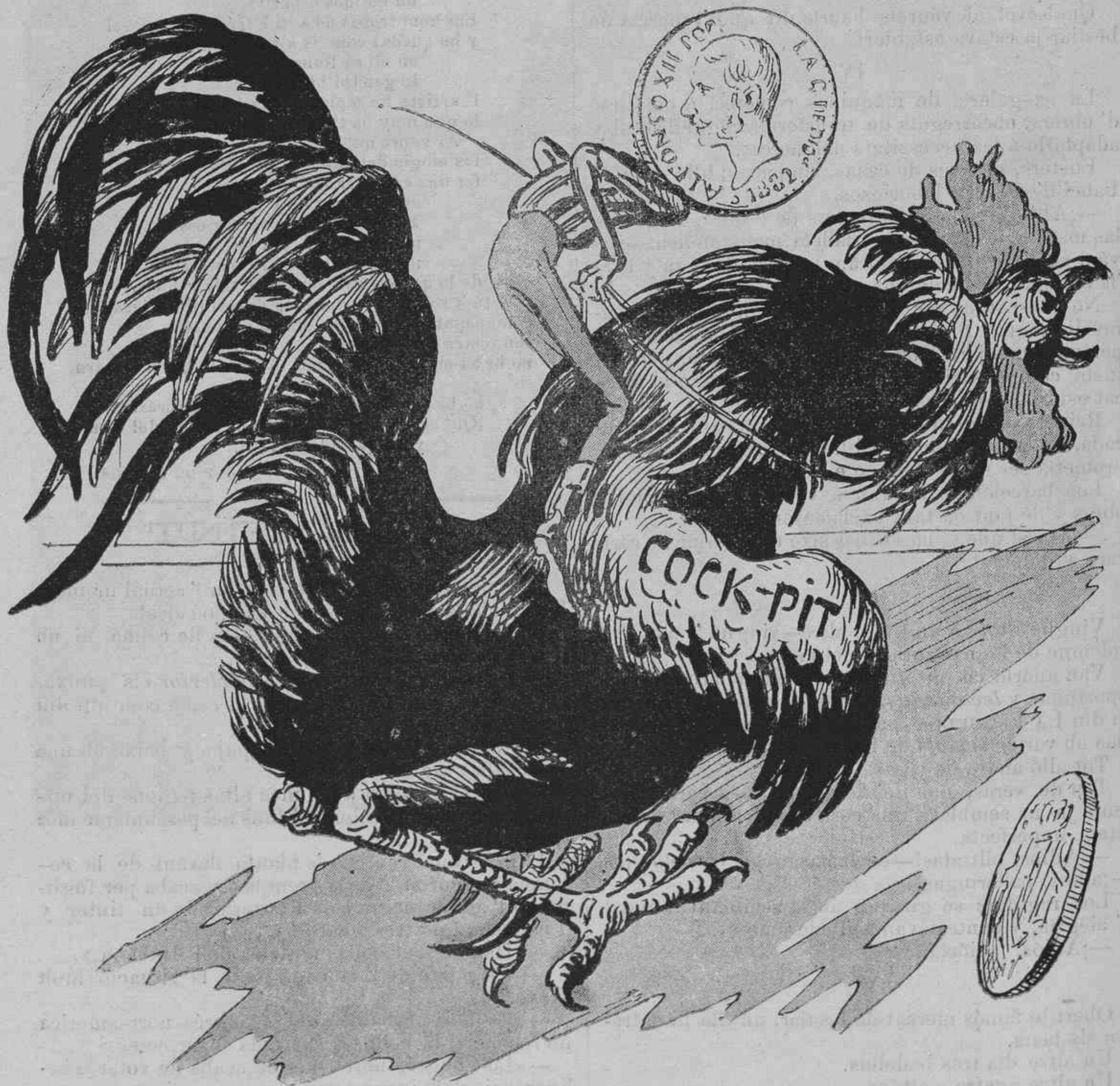
—¡Aixó no es viure!—deya un que té la *desgra-cia* de serho:—aixó es capás de desbaratar la natu-ralesa més sólida y ben conservada.

—No sigui tonto. ¿Per qué s' hi fixa tant?

—¡Ja ho dñu vosté! ¿Cóm vol que no 'm fixi ab aquest constant estira-y-arronsa que 'm porta con-tinuament de l' opulencia á la miseria y viceversa?—

Y llensant un sospir bastant profundo, va anya-dir:

UN' ALTRA RULETA

—Jo aposto pel negre.
—Jo pel esquat.

—Y ara cridem: ¡Visca la moralitat!

—¡Qué 'n son de felissos els pobres, que no han de pensar ab aquestas cosas!....

Va dirho.... pero, 'm va semblar que no n' estava ben segur.

Per lo menos, ell continúa emperrat en la perjudicial tossunería de volguer ser rich.

MA'CIAS BONAFÉ.

A LA SOCIETAT «LA SEBA»

«La Asociación de ministros protestantes del Estado de Ohio, ha acordado, en señal de protesta, no consumir más ceballas procedentes de España.»

—Telegrama del 29 de Mars.—

¡Are ojats, los seballuts!
A l' arma tots sans tardansa,
que per moments se 'ns atansa
un conflicte dels peluts.
¿Que no sabén lo que passa?
¡Si que viviu adormits!
Donchs un Estat dels Units
(per mes que sembli una guassa)
ara 'ns ix ab l' artimanya,
que, desd' avuy endavant,
ni de franch consumirán
mes sebas de las d' Espanya.
¡Llamp de Deu! Aquest despreci
que fan d' un fruyt predilecte
que tots hi portém afecte
no 's pot admétre per neci.
Y crech que no hem d' estar muts
quan nostre honor va per terra.
Ans qu' aixó primer la guerra
ab tots los seus ets y uts.
No permetém qu' uns greixosos,
ab visos de tocinayre
fassin públich un desayre
de lo qu' estém tan gelosos.
¡A l' arma, donchs, companys meus!
Deixém que vagui la ploma
y aném tots á fé un punt d' home
contra aquests galifardeus.
Ja que 'l govern espanyol
te la sanch feta una gleba
demostrémlos que LA SEBA
fa posá á rotllo á qui vol.

MARCH-MARTORI.

Ab lo toch de aleluya comensa la temporada de primavera. Los teatros s' animan y las empresas se disputan lo favor del públich. Durant la presentsenmana se registran las novedats que van á continuació.

PRINCIPAL

Reaparició de la companyia de la Tubau, artísticament divorciada de 'n Mario.

Per comensar, ha presentat tres de las obras de son repertori predilecte: *La esfinge*, de Feuillet; *Nieves*, de Palencia, y *Las Vengadoras*, de Sellés. Inútil consignar ha trobat la Tubau los aplausos que ab justicia li prodigan sos constants admiradors.

Dimecres se efectúa 'l primer estreno, recayent en l' obra de Gaspar *La eterna cuestión*, de la cual no puch parlar avuy, reservantme ferho la senmana próxima.

LICEO

Pocas vegadas havia comensat la serie de representacions ab una obra nova: l' empresa mereix un aplauso pel seu desprendiment, y 'l mereix també 'l mestre Campanini, per l' activitat ab que ha dirigit los ensaigs. L' obra

¿SERA CERT?

—Senyor Galindo ¿es vritat lo que per quí s' enrahona?
—¿Qué?—Que diu que 'l fan barber del bisbat de Barcelona....

estrenada es la *Manon Lescaut* de Puccini, compositor italiá de l' última fornada, company y émulo de 'n Mascagni, de 'n Leoncavallo y altres autors que pugnan per restaurar l' art líric de la bella Italia.

Abarcent l' obra en conjunt, es inqüestionable que la perjudica la *Manon Lescaut* de Massenet, tan original, tan primorosa, tan depurada y sobre tot tan impregnada de sabor d' época. Encare que 'l desenvollop del llibre es distint, son iguals los tres principals personatjes, y aquests qu' en l' obra francesa tenen tant carácter, en l' italiana apareixen algun tant desnaturalisats. Aixís la Manon y 'l caballer des Grieux, en la major part de la partitura son dos romántichs en tota l' extensió de la paraula, fentloho semblar encare mes lo quadro escénich ahont se desarrolla la séva passió fogosa. L' obra del abat Prevost es mes pulcra y está exenta de aquestas enérgicas vibracions del sentiment. L' amor de Manon y 'l caballer es mes carnal qu' espiritual, mes elegant que desbordat. Aixís, donchs, hi ha que confessar que Massenet va entendre millor lo llibre, assimulantse admirablement lo carácter de la novela.

No per aixó es despreciable lo treball artístich de 'n Puc-

cini. Lo compositor italià té facilitat, instint escènic, es fogós, y encare que algun tant inflat y redundant, sab trobar sovint los efectes que mouhen al públich. Alguna desigualtat se nota en la partitura y mes de una vulgaritat, que per cert lluny de recatarla la fa retronar pels instruments mes ruidosos, fent gala en aixó y en certas brusquedats orquestals de una despreocupació sorprendent.

Així y tot l'obra, desde la primera nit, no solzament passá sino que agradá y tot á una bona part del auditori, aplaudintse las pessas culminants, y demanantse la repetició de una delicada romansa del segon acte, de un fragment d'orquestra que segueix al ball y del intermezzo que precedeix al acte tercer. Dels diversos duos de soprano y tenor que constituheixen casi tota l'obra, se 'm figura qu' es un dels mes inspirats el del ters acte, en l'escena de la presó.

En l'execució sobresortí la Tetrizzini, la qual posa totas sas facultats, que son inagotables, al servey de la interpretació de un tipo que s' ha prés ab tot lo carinyo de qu' es capás. Ella sola salvaria l' éxit. En Moretti canta ab molta correcció, y 's fá aplaudir ab justicia. Bé la Carotini, en Fornari y en Borelli: los coros al sèn punt y l'orquestra brodant la partitura y obehint la vigorosa y segura batuta del mestre Campanini, que desde l' última vegada que vá ser al Liceo, ha donat un pas de gegant en sa difícil carrera. Dirigint la *Manón* sembla un general. Vaja que si ell se troba en lo lloch de 'n Baratieri, lo qu' es el negus Menelik no 'l derrota.

NOVEDATS

Família y patria, epissodi dramátich en tres actes y cinch quadros, es una obrade circumstancias, de sabor patriótich, plena de bona intenció ... y res mes.

La nit de l'estreno van ocorre escenas desagradables que per cert no podia motivar l'obra, y qu' es de creure que algú havia preparat al objecte de donar una mostra del seu especial patriotisme. Vaja que alló de cridar «¡Viva Maceo!» y «¡Muera España!» en un teatro de Barcelona, únicament pot ferho qui haja perdut lo sanderi.

Las autoritats van agafar á dos del supostos alborotadors y pel jutjat se instruheixen las corresponents diligencias criminals.

Passem, donchs, ratlla y no 'ns recordém mes de un aconteixement, quals promotors han merescut la general censura, sense que hajan perjudicat poch ni molt l' éxit purament circumstancial del epissodi dramátich del senyor Martínez Sanz.

***

Demá dissapte, á benefici de la Sra Mena, estreno del melodrama del Sr. Moreno Gil, titulat *La pescadora de Arenys*.

No hi ha que olvidar que 'l Sr. Moreno Gil es l' autor de *La portera de la fábrica* y altrás celebradas obras del mateix género.

***

Diumenje, en lo concert de la societat d' Euterpe, quan o coro havia comensat l' interpretació de *Lo sopar dels apóstols* de Wagner, que constituhia l' última part del programa, lo mestre Goula (fill) sufri un síncope, que li impedi continuar dirigint. Tot lo públich mostrá per ell las més vivas simpatias y nosaltres desitjém de tot cor que l' accident no tingui conseqüencias.

EN LOS DEMÉS TEATROS

A Romea han comensat los ensaigs del nou drama de 'n Guimerá. «*La festa del blat*.»

La companyia infantil de 'n Bosch que continúa possessionada del *Tivoli* las ha empresas ab l'obra de aparato: *La vuelta al mundo*, mentres prepara la sarsuela *Cádiz*.

Al teatro de Catalunya ha reaparescut en Frégoli. De gentada no 'n vulguin mes. Ab sas excursions á América, 'l famós transformista no ha perdut ni la veu, ni la flexibilitat, ni aquella facilitat portentosa ab que en un instant cambia de tipo, representant ell sol tots los personatjes de una obra. De aplausos no 'n vulguin mes. Y com siga que ha aumentat son repertori ab algunas novas produccions, es presumible que 's contarán per plens á vessar totas las funcions que dongui.

Al Teatro Gran-via res de nou. Es á dir si: pel dimecres estava anunciada la representació de la ópera *Marta*.

Un altre dia 'n parlarém.

N. N. N.

PRO PATRIA

Camí del port van passant
ab el macuto á l'esquena,
sense el vestit violat
ab que la vista s'alegra,
sense las armas al coll
que 'l bélich esprit despertan,
sense cap música aprop
que don' coratje y engresca.
Van vestits de color gris,
la mirada fixa en terra,
groch y afinat lo semblant
y enrogidas las parpellas.
Van passant sense soroll
pero depressa, depressa,
ab la apagada remor
del trepitj sobre las pedras,
igual qu' un remat de xays
igual qu' un remat d'ovellas.
Entela la llum del sol
una boyra ploranera
que tenyeix el cel de plom
omplint los ulls de tristesa.
Ans de surtir del quartel
els han servit la minestra
y 'ls han dat talls y vi bó
com si estessin en capella.
Ha vingut l'Ajuntament
á dur'ls tabaco y monedas.
Ha vingut un general
y 'ls ha parlat de la guerra
y de la patria en perill,
y de lloré y recompensas,
y 'ls han abraçat plorant
pares, germans y promesas;
els uns els davan consells,
altres els davan pessetas,
quina 'ls entregava 'l cor,
quina un mocador de seda,
que al qui á la mort va de dret
prou que 'l miman y 'l contemplan.

Fan via camí del port
hont el baixell balandreja,
ben guarnit de gallardets
com en dias de gran festa.
Frente al Palau del Bisbat
la tropa fa un punt d'espera.
Tot el poble 's descubreix
al obrirse una finestra,
y una má ab un guant morat
moventse de esquerra á dreta
reparteix benediccions
y s'enretira ab prestesa.
Que 'l tribut es molt mesquí
per un Princep de la Iglesia
diuben els murmuradors
que ni las mitras respectan;
quan 'l clero 's mor de fam
y 's van tancant las capellas,
y 's venen tots els convents
y las joyas s'enagenan,
per sostindre 'l gasto inmens
que causa á Espanya la guerra;
quan cap á Cuba se 'n van
cedint als pobres sas rendas
els frares treballadors
y las sensibles monjetas!...

Camí del port van passant
atapahits d'indulgencias,
disposats tots á morir
sota 'ls plechs de la bandera.
No ploréu, 'ls que marxéu,
per las donas y promesas,
que mentres visca 'l rector
las consolará en sas penas,
no ploréu, 'ls que us quedéu,
pe'ls quins marxan á la guerra,
que esguerrats podrán captar
á las portas de la Iglesia.

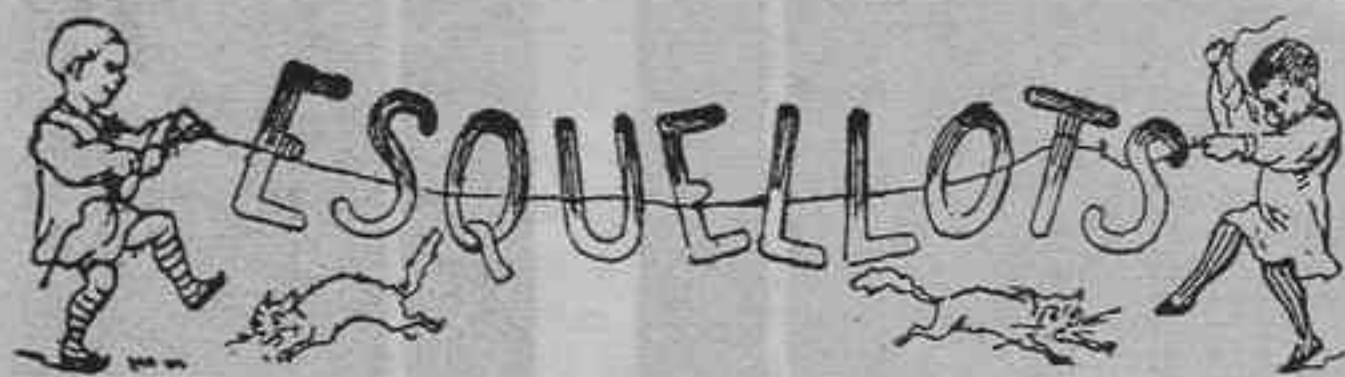
PAGINAS MODERNAS (per MARIANO FOIX.)

¡Pobreta avia!

Y segueixen camí avall
fins que en la boyra s' internan
igual qu' un remat de xays,
igual qu' un remat d' ovellas.

FOLLET.

Avís als nostres lectors: ¡OJO! á l' última plana del present número.

La Junta de vocals associats de consums s' ha de formar per medi de sorteig. Aixís ho diu la llei.

Donchs perque vejin fins á quin punt la sort es capritxosa, entre las dos personas que s' havían de sortejar per cada grupo, en casi tots ells hi figura un regidor.

Exemples. — Propietaris majors contribuents: D. Miquel García y D. *Bernardí Martorell*, ex-regidor.

Propietaris mitjans contribuents: D. Demetri Solá y D. *Tomás de A. Coll*, ex-regidor.

Propietaris infims contribuents: D. Joseph Gironella y D. *Francisco Mascaró*, ex-regidor.

Metjes: D. Ramón Elías de Molíns y D. *Joseph Montero*, ex-regidor.

Fondistas: D. Marcelino Soler y D. *Joseph Serra y Mir*, ex-regidor.

Forners y tractants en cereals: D. Joseph M.ª Carreras y D. *Pau Coll*, ex-regidor.

Magatzemistas d' oli: D. Francisco Franci y *don Manuel Porcar*, ex-arcade.

Enginyers, arquitectos y mestres d' obras: Don Joan Casado y D. *Ramón Soriano*, ex-regidor.

Podríam allargar molt mes la llista sino ab ex-regidors ab personas que contribuixen á ferlos.... es á dir: ab individus de l' olla ó del *tupí*.... com vulguin.

***

Als ex-regidors que han surtit designats en un sol sorteig, perque vegin que 'ls estimo, vaig á favorirlos ab un bon consell.

A son degut temps fassin una vaca per adquirir ux bitllet de la rifa de Nadal, y com la sort continuí hi mostranse 'ls tan propicia, no ho duptin pas, treurán la grossa.

Una bona noticia:

Los forners se proposan pujar lo preu del pá, cinch céntims per cada tres lliuras.

Comentari de un tanoca:

—Bé, que 'l pugin, tant me fá....

Qui no pugui menjar pá,
aixó ray, que menji coca.

Assegura 'l *Diari de Barcelona* que á conseqüencia de las últimas inspeccions realitzadas pels fiscals municipals ha deixat d' expendre's xocolate colorat per medi dels óxits de ferro.

No deixarán de sentirho molts dels lectors del *Brusi*, company inseparable del xocolate del matí.

¡Quánts d' ells prenent xocolate ferruginós se sentían degudament reforsats pera digerir las homilias del Sr. Suarez Brabo y las elucubracions de D. Teodoro Baró!

En una de las últimas sessions del Ajuntament va quedar sobre la taula un dictámen curiós.

Se tracta de subvencionar á l' escriptora católica D.ª Antonia Rodríguez de Ureta, per atendre als gastos de una Historia del Beato Joseph Oriol.

Varias vegadas hi estat á punt de ocupar-me de aquesta escriptora de qual sinceritat católica 'm fá duptar l' apassionament ab que escriu y l' exageració ab que fa vibrar la nota ultramontana.

Dos consideracions m' han detingut fins ara: primera la de tractarse de una senyora. Y segona: la de tenir que acudir á Filipinas en busca de certs datos y antecedents.

***

Mes avuy que 's presenta als senyors de la Casa gran, en demanda de una subvenció metálica, crech molt oportú que 'ls regidors la envihin ab la seva historia del Beato Joseph Oriol á la iglesia del Pi ahont se venera la imatge del taumaturgo barcelonés.

Allá podrá trobar lo que á la Casa gran no poden darli.

Res li costará al Beato Oriol repetir aquell portentós miracle que va realisar en vida, convertint los talls de rave en unsas de perruca.

Sigui creyent la fervorosa Sra. de Ureta, y sobre tot no olvidi que aixís com en mans del Beato Oriol los raves se tornavan diners, en mans de nostres regidors los diners se tornan raves.... fregits.

Un nou candidat á la moixiganga *noticieresca*.

Tot just lo Sr. Mañé y Flaquer s' esquitlla d' entre las mans del Sr. Peris Mencheta, ja 's figura tenirne un' altre de disponible. Es veritat que, per efecte, sens dupte, del escarment rebut, aquesta vegada procedeix ab mes cautela adoptant una forma menos bullanguera.

Jutjin vostés mateixos:

«Gran número de abogados de este Colegio (son sas paraulas) tratan de tributar un obsequio al eminente jurisconsulto catalán Sr. Durán y Bás, *con motivo de sus bodas de oro* en el ejercicio de su profesión.»

Me sembla que aquesta vegada la barca valenciana tampoch agafará peix, ni que reclami l' ausili de tot lo Colegi de advocats en massa.

Deixis D. Francisco de bodas d' or, y si de totas maneras vol celebrarne, celebri las sevas, encare que no siguin d' or sino de calderilla.

Celebri las sevas bodas ab *les aguiletes*.

Ara vegin perque havían de agafarlo!

Total perque al passar per davant de una tocineria del carrer de Girona, vá emportarse'n un cap de porch que hi havia penjat de cara al carrer.

¡Pobre xicot!....

Ja cal que l' advocat que s' encarregui de la séva defensa no s' olvidi de invocar una circumstancia atenuant que si tant m' apuran fins pot convertirse en eximent.

—«Lo meu patrocinat—podrá dir—lluny de cometre un furt, vá obrar per patriotisme. La séva intenció no era endurse'n un cap de porch, sino un cap de *yankée*, que ab la séva sola presencia estava insultant al públich. Per haver obehit á un impuls irresistible, y per la intenció patriótica del séu acte, demano la seva absolució.»

Per extranyesas á l' Abisinia.

En l' exércit del rey Menelik, un *ras* es un capitá general.

Aquí, un soldat *ras* es un caloyo.

En cambi del governador de un poble fortificat ne diuhen un *balam barras*.

Aquí 'ls governadors de *barras* no se 'n diuhen, pero 'n son, sobre tot durant los periodos electorals.

Un dels pretendents á l' acta de Diputat á Corts pel districte de las Aforas es lo famós Feliu Martí, ex-calde de la vila de Gracia.

Deixará Gracia de ser *graciosa* si no li adjudica la séva representació.

Espanya está passant avuy moments molt crítichs y dolorosos. En lo Congrés per forsa hi han de tenir lloch escenas tristíssimas. ¿Per qué, donchs, no ha de procurarse á tota costa mitigar lo caràcter-melodramátich, tal vegada trágich de las funcions parlamentarias?

Entre mitj de tants barrets ab glassa, diguin: ¿no hi estaria bé un bon barret de riallas?

Cosas d' Espanya.

La Creu roja de Barcelona acorda adquirir un filtre Chamberland ab l' idea de destinarlo als valents soldats de Cuba, que moltes vegadas contreuhen malalties, per veure's obligats á consumir ayguas corrompudas.

Y com aquí no 's fabrica aquest aparato l' envían á buscar al extranger.

Acuden, en tant, al Ministre de Hisenda, en demanda de que se 'ls dispensi del abono dels drets arancelaris.

Contestació del ministre:—No pot ser.

Resultat: que si la Creu roja ha volgut socorre als soldats de Cuba, ab un filtre Chamberland, no ha

tingut mes remey que abonar en la frontera 120 pesetas per drets de Aduana.

¿Quína llástima que l' Aparato Chamberland tant apropósit per filtrar ayguas corrompudas no pugui aplicarse á filtrar lo patriotisme dels ministres espanyols!....

¡Oh escena deliciosa!....

¿Y no hi haurá cap de aquests autors de sarsueletas per horas que no s' apressuri á aprofitarla?

L' amant, ó sigui 'l tenor cómich, concerta ab la tiple, que á la nit, completament á las foscas, entrará á casa seva, penetrará al séu quarto y la raptará. Sellan aquesta trama ab un jurament d' amor.

Mutació.

*
**

Es negra nit. Lo tenor penetra en la casa del séu adorat torment per una finestra baixa.

Gran nocturno á cárrech de l' orquesta. Al lluny se sent la veu gangosa del sereno.

Surt l' amant ab un bulto blanch als brassos, salta la finestra y preludia un' aria en la qual canta victoria. Apareix la lluna, batent de plé á plé sobre 'l rostre de la raptada, la qual fins llavoras s' ha tingut quieta.

¡Horror! ... La raptada no es la tiple, sino la característica: no es la novia sino la sogra.

Lo tenor cómich cau en basca. Y baixa 'l teló; entre 'ls aplausos del públich.

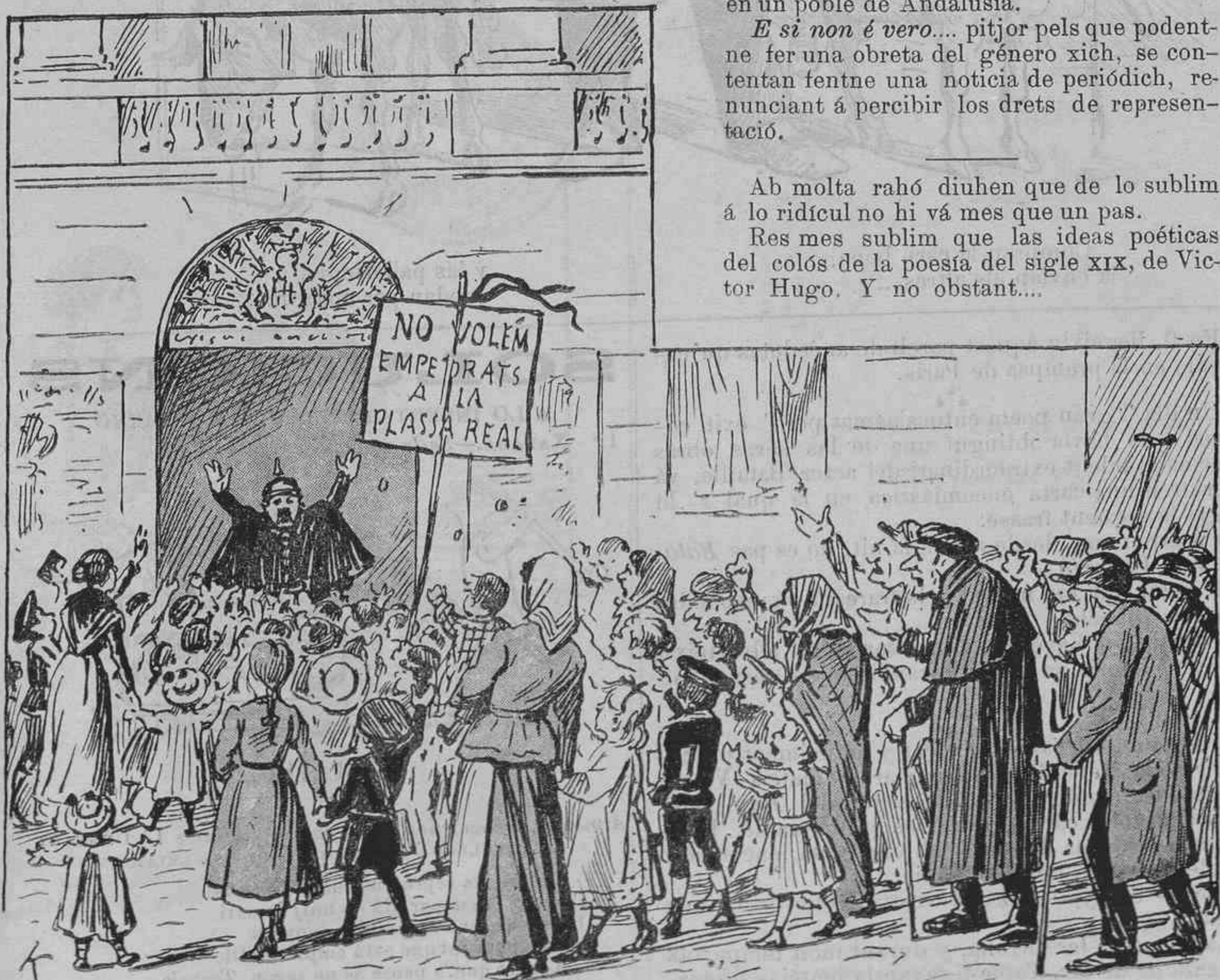
*
**

Aquest fet tan *sarsuelable* ha ocorregut en un poble de Andalucía.

E si non é vero... pitjor pels que podent-ne fer una obreta del género xich, se contentan fentne una noticia de periódich, renunciand á percibir los drets de representació.

Ab molta rahó diuhen que de lo sublim á lo ridícul no hi vá mes que un pas.

Res mes sublim que las ideas poéticas del colós de la poesia del sigle XIX, de Victor Hugo. Y no obstant...

—¡Abaco el ayuntamiento
—¡Viva el terreno neutral!

—¡No queremos empedrados
en nuestra plassa Reyál!

LA GRAN RIFADA

Compran la carn bona,
la envían als altres...

y las pallaringas
quedan per nosaltres.

En fi, llegeixin aquest parell de anécdotas qu'espigolo en la premsa de París.

Un dia 'l gran poeta entussiasmat per l' éxit colossal que havia obtingut una de las sévas obras gracias al talent extraordinari del actor Bataille, vá escriureli una carta encomiástica en la qual s' hi llegía la següent frasse:

«Vostre nom, desde ahir á la nit, no es pas *Batailla* sino *Victoria*.»

L' actor, qu' era un gat dels frares, li vá respondre punt en blanc:

«Mestre, m' havéu de dispensar si 'us adverteixo que de *Victoria* se 'n diu la cambra de casa... no ho.»

Un dia un tal Tapie, advocat y actualment procurador de la República, vá enviar al mateix Víctor Hugo un tomo de poesías. L' autor del *Ruy Blas* molt benévol y carinyós ab los principiants, li vá donar las gracias del envió ab una carta, encomiant lo talent poétich del jove Tapie.

«Jove—li deya—sobre 'l vostre front brilla una flama.»

La frasse vá fer farrolla, y durant molt temps tots los amichs de Mr. Tapie li feyan la mateixa broma. Acostantli 'l cigarro al front, li deyan:

—A veure, noy: deixan encendre.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*Sa-la-man-qui-na.*

XARADA

I

Argument per un sainete que podria titularse L' UNGUENT MARAVELLÓS Ó DESAPARICIÓ DE UNA CRIADA.

La escena representa una farmacia; l' acció passa per 'llá hu mitj demati. Persones: una raspa, una senyora y el dependent que está empleat allí.

Aquest que 's pensa sé un segon *Tenorio* y té mes pretensions que vinticinch está molt enfeynat fent unas píldoras: al punt s' obra la porta y se sent ninch.

Es la raspa que tres de la senyora
l' encàrrech de comprarne cert unguent.
Lo dependent al acte pert l' oremus
y hasta lo que entre mans té en 'quell moment.
Al cap de poch mins entre ells sostenen
lo diálech següent.... ó un per l' istil:
—Créguim, cinch quarta per vosté faria
tota mena d' unguents.

—Li dich de veras.

—¡Ay, qu' es tranquil!

—Quart si 'l que á mi 'm falta
vosté no me 'l pot dar ni me l pot fer.
—Ah tonta....! (diu tocantli la barbeta.)
—Uy! quina pudó fá de no sé qué;
donguim l' unguent aquest.

—Ara reparo
que s' ha de fer perque... no n' hi ha de fet,
y mentres jo li faig vosté pot seure
Fassi 'l favor d' entrar al salonet.
Lo gran dos-quarta pena l' acompanya
dihentli:—Jo l' estimo... sols estém ...
pregantli que l' unguent ajudi á ferli
perqué será milló aixís el cold-crem.

Al cap de poch arriba la senyora
buscant á la criada; no la veu;
la botiga está sola y sense dugas
va cap al salonet y.... ¡llamp de Deu!
surt corrents al carrer cridant ¡socorro!
¡socorro! ¡ausili! ¡lladres!.... y al moment
com si 's tractés d' alguna gran desgracia
tot lo vehinat se posa en moviment.
Xiulets, corridas, donas esbaradas,

LO DEL DIA

—Mira, Rosa, desde avuy no portis may més to-
cino. Veig que la carn de yankée es molt dolenta.

gossos que fugen, un municipal,
veus de zahont es el foch?... y la senyora
alli al carrer cridant ¡A cal total!

La gent hi acut; registran desseguida
sense veure ni fum, ni foch.... ni res....
no mes hi ha 'l dependent qu' está fent pildoras
pro qu' está de vergonya tot encés.

L' epilech ja 's veu prou; bullit pel barri,
un dependent faltat d' educació,
la senyora que pert la seva raspa
y una raspa que pert.... lo que se jo.

J. STARAMSA.

II

Prima-segona-tercera,
dos-segona la Total
segona-tercera-quarta
quart-hu-terça de un fanal.

JOAN B. MIRÓ.

ENDAVINALLA

Entremitj d' armas m' estich
vaig perseguint á tothom
y sens espantar al vulgo
vaig al davant de la Mort.
Apa, pensa una estoneta
y digas aviat qui soch.

D. S. VILAFRANCA.

TRENCA-CLOSCAS

AMALIA DECLA

REUS

Formar ab aquestas lletras lo titul de un conegut drama
catalá.

S. ROCH.

BALDUFA NUMERICA

3 6 9
9 4 9
1 2 3 4 5 6 7 8 9
1 2 3 4 5 6 7 8 3
7 5 1 5 4 8 6 3
7 5 7 3 2 8 9
7 8 4 8 2 9
7 2 9 4 9
2 3 2 9
5 6 3
1 5
3

En lo mar.
Adverbi de temps.
Nom de dona.
, home.
,
, dona.
,
,
,
,
,
,
,

J. R. NITU DE TARRAGONA.

TRIANGUL

Primera ratlla vertical y horisontal, nom de dona.—Se-
gona: idem.—Tercera: pronóm.—Quarta: nota musical.—
Quinta: vocal.

J. SARELLUSAC.

GEROGLIFICH

×
ITITI
LI
D. I

J. GENIS LLONCH.

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

«COLECCIÓN DIAMANTE»

Biblioteca que publica la casa Lopez.

Autors que fins avuy figuren en la «Colecció.»

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCIÓN DIAMANTE

(EDICIÓN LÓPEZ)

Van publicados

- Tomos
- 1.º *Campoamor*: Doloras, 1.ª serie.
  - 2.º — Id. — Doloras, 2.ª
  - 3.º — Id. — Humoradas y Cantares
  - 4.º — Id. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
  - 5.º — Id. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
  - 6.º — Id. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
  - 7.º — Id. — Colón, poema.
  - 8.º — Id. — El drama universal, tomo 1.º
  - 9.º — Id. — El drama universal, tomo 2.º
  10. — Id. — El licenciado Torralba.
  11. — Id. — Poesías y fábulas, 1.ª serie.
  12. — Id. — Poesías y fábulas, 2.ª serie.
  13. *E. Pérez Escrich*: Fortuna, historia de un perro agradecido.
  14. *A. Lasso de la Vega*: Rayos de luz.
  15. *Federico Urrecha*: Siguiendo al muerto.
  16. *A. Pérez Nieva*: Los humildes.
  17. *Salvador Rueda*: El gusano de luz.
  18. *Sinesio Delgado*: Lluvia menuda.
  19. *Carlos Frontaura*: Gente de Madrid
  20. *Miguel Melgosa*: Un viaje á los infiernos.
  21. *A. Sánchez Pérez*: Botones de muestra.
  22. *José M. Matheu*: ¡Rataplán! (cuentos).
  23. *Teodoro Guerrero*: Gritos del alma, (Desahogos en prosa).
  24. *Tomás Luceño*: Romances y otros excesos.
  25. *L. Ruiz Contreras*: Palabras y plumas.
  26. *Ricardo Sepúlveda*: Sol y sombra, prosa y verso.
  27. *José López Silva*: Migajas.
  28. *F. Pi y Margall*: Trabajos sueltos (Amadeo de Saboya.—Juan de Mariana.—D. Juan Tenorio).
  29. *Emilia Pardo Bazán*: Arco iris (cuentos).
  30. *E. Rodríguez Solís*: La mujer, el hombre y el amor.
  31. *M. Matoses (Corzuelo)*: ¡Aleluyas finas!
  32. *Emilia Pardo Bazán*: Por la España pintoresca (viajes.)
  33. } *Antonio Flores*. Doce españoles de
  34. } brocha gorda.
  35. *José Estremera*: Fábulas.
  36. *Emilia Pardo Bazán*: Novelas cortas.
  37. *Emilio Fernández Vaamonde*: Cuentos amorosos.
  38. *Emilia Pardo Bazán*: Hombres y mujeres de antaño (semblanzas).

Precio de cada tomo 2 reales

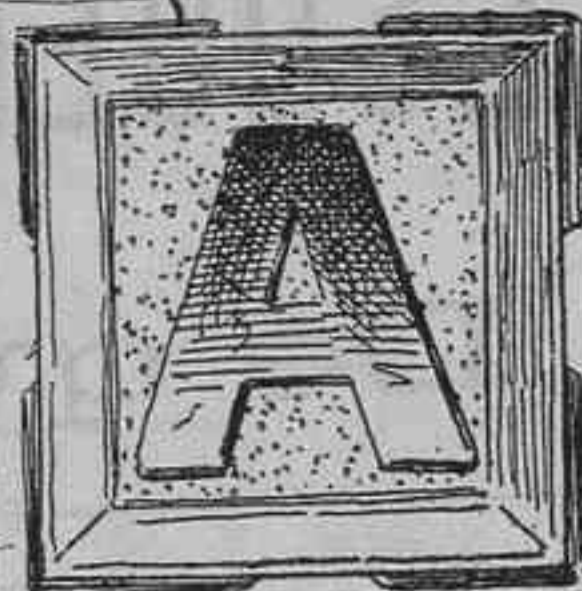
Novetat

ROJAS

POESÍAS
PER JOAQUIM ROIG
Ptas. 1'50

ROSA Y NINITA

Precio Ptas. 3'50

RTE

DE

HABLAR BIEN FRANCÉS

En ocho días y sin maestro se aprende la verdadera pronunciación, según las reglas de la Academia francesa.

NOVÍSIMO MÉTODO POR J. COSTE

Precio 2 pesetas.

ADVERTENCIA

Queda acabada l' impressió de

DOTZENA DE FRARE

OBRA PÓSTUMA DE

FREDERICH SOLER (Seraff Pitarra)

Colecció de qüentos, ilustrats

PER M. MOLINÉ

La próxima senmana fixarém lo día de la sortida d' aquest interessant llibre.

Los corresponsals que no tingan fet lo pedido, no deixin de ferlo sens pérdua de temps, si volen rebre l' obra aixís que surti.

Preu 2 pessetas.

LOS ESTADOS UNIDOS CONTRA ESPAÑA

por UN OPTIMISTA.

Precio 1 peseta.

LEY ELECTORAL

PARA DIPUTADOS A CORTES
Un tomo tela Ptas. 2.

PENSAMENTS EN VERS

ORIGINALS DE ALBERT LLANAS AB ILUSTRACIONS
DE Modest Urgell.

Preu 2 rals.

Alfonso Daudet

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CONCURS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

¿De qui es aquest ull?

Una de las parts que més caràcter donan á la fisonomia es l' ull, y encara que n' hi ha molts que se semblan, cada individuo té en els seus algo que 'ls diferencia dels dels altres. Pot, donchs, soment l' ull á un exámen perspicas, averiguarse á quina cara correspon.

Lo que figura en aquesta pàgina perteneix á una persona molt coneguda.

¿Qui es?

LA ESQUELLA invita als seus lectors á respondre á aquesta pregunta, y obra un concurs ab las següents bases:

- 1.ª Cada una de las primeras *cinch centas* personas que ho endavinin, tindrà dret á un *regalo*, consistent en una novela que val 2 pessetas.
- 2.ª Lo qui vulga pendre part en el concurs, omplirà lo *butlletí* que va al peu d' aquesta pàgina, posanthi 'l seu nom y apellidos y 'l nom de la persona á qui, segons ell, perteneix l' ull.
- 3.ª Tallat lo *butlletí*, haurá d' entregarse en l' Administració de **LA ESQUELLA**, Rambla del Mitj, 20.
- 4.ª En l' Administració hi posarán lo número d' ordre que li correspongui, y donarán al interessat un resguart ab lo mateix número.
- 5.ª Al publicarse la *solució* en LA ESQUELLA de la senmana próxima, los que hajan acertat el nom passarán á recullir lo regalo, mediant la presentació del resguart.
- 6.ª Si 'ls qu' endavinan lo nom son més de 500, los que passin d' aquest número no tindrán dret al regalo.

RESPOSTA

D. ....

opina que aquest ull es de

Barcelona Abril ..... de 1896.

Núm. .....

ADVERTENCIAS

Evítinse raspaduras y esme-
nas.

Las *respostas* han d' entre-
garse en la Administració de
La Esquella avants de las
10 de la nit del dimecres **15**
del corrent Abril.

Pera evitar las complicacions
que aixó portaría, no s' adme-
ten *respostas* pél correu. Los
lectors de fora de Barcelona
que desitjin pendre part en el
concurs, s' han de valdre d' al-
gú d' aquí que s' encarregui de
cumplir las condiciones esta-
blertas.